

...over drie jaar wil de for-
tuynistische Volks Partij meedoen
aan de Kamerverkiezingen.

...bestuur te amoveren en laten
weten hun lidmaatschap onmid-
dellijk op te zeggen als het daar-

...wat er ook wat aan te hand
was, degenen die in opstand kwa-
men tegen het bestuur konden op

...op de voorgrond te uringen als er
ook maar een camera in de buurt
was, heb je de LPF veel schade

...moet een nieuw bestuur worden
gekozen. Een datum voor die ver-
gadering is nog niet vastgesteld.

De knul zonder toekomst

Raymond staat terecht voor poging tot doodslag. Voor hem is het leven lijden. Hij is zwaar depressief en zou eigenlijk dood willen. In hulp ziet Raymond niks.

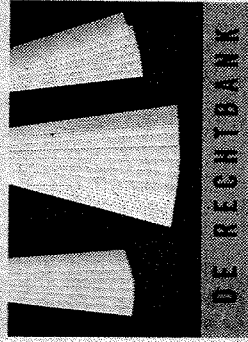
Zijn huid is diepbruin, zijn haren dik en zwart. Hij is gekleed in een zwart spijkerpak, op de achterkant van het jack zit een grote valse plek. Zijn stem is donker en galmt rond in het zaaltje van de Amsterdamse rechtbank. Sterven wil hij, of beter: met meer leven. Met een schuchtere blik kijkt Raymond de drie rechters aan. Zijn doodswens klinkt ongevoelzaam voor een knul van 19.

Raymond zit hier voor poging tot doodslag. Hij stak op 7 augustus 2002 bij een vechtpartij een

man in zijn buik. De man had even daarvoor een wijfjes op Raymonds hoofd stukgeslagen. Beide kerels moeten vandaag terechtstaan, maar alleen Raymond en zijn advocaat zijn gekomen. Je zou ook nog iemand van de reclassering verwachten.

De reclassering heeft wel een rapport geschreven. Daaruit blijkt dat de relatie van Raymond met z'n moeder ernstig is verstoord. Raymonds moeder is zwaar ziek. Ze is daardoor zo gestrest dat een normale relatie niet mogelijk is. Raymond woont bij zijn oom. Althans hij staat er ingeschreven. Eigenlijk is hij een zwerfjongere, daarom is hij ook aangemeld bij de stichting Zwerfjongeren Amsterdam.

Het liefst zou hij begeleid worden. Maar iemand met een strafblad komt niet voor een woning in aanmerking. De psycholoog die hem onderzoekt vindt Raymond 'erg depressief'.

Rechter Janssen: 'Hoe ziet u uw toekomst?'

'Toekomst? Ik weet het echt niet.'

'U doet een opleiding, dat is toch positief.'

'Ik doe m'n best.'

'En psychologische hulp?'

'Nee.'

'Maar u zegt zelf dat u het leven niet leuk vindt.'

'Het is alleen lijden, lijden, lijden. Ik heb de afgelopen twee jaar zoveel ellende meegemaakt, wat heeft het allemaal voor zin?'

'U heeft met een psycholoog gesproken, die raadt antidepressiva

aan, maar die slikt u niet.'

'Wat moet ik met medicijnen?'

'Hij geeft aan dat u misschien iets vrolijker wordt.'

'Pff.'

'Hij zegt ook dat u veel achterdocht kent, dat u vijandig en wantrouwend tegenover de wereld staat. Dat kan een stoornis opleveren, voorspelt hij, bijvoorbeeld het *borderline*-syndroom.'

'Oh.'

'De reclassering schrijft dat het beter met u gaat sinds u gestopt bent met blowen. U bent vaker vrolijk.'

'Vrolijk? Ik ben helemaal niet vrolijk. Ik loop met een masker voor mijn gezicht.'

'U zegt: een behandeling in een psychiatrische instelling hoef ik niet, want ik ben niet gek. Maar als u depressief van aard bent, gaat dat niet van de een op andere dag over. U heeft vandaag al een aantal keren gezegd: het leven heeft voor mij geen zin meer.'

'Het gaat wel beter', zegt Raymond, om een einde aan de discussie te maken.

'Beter, maar het gaat niet goed. Het is jammer dat die mensen van de reclassering nooit meer op zitting komen. Daarom heb ik ze gebeld en gezegd dat ik niks van hun advies begreep.'

Ik heb gezegd dat ik vond dat ze een rare omslag maakten: eerst zeggen dat u heel veel begeleiding nodig heeft en enkele maanden later schrijven dat het allemaal niet meer hoeft. Dat vonden ze toch ook wel. Daarom zijn ze bereid u te begeleiden. Zou het niet goed zijn als u contact houdt met de reclassering?'

Raymond schuift heen en weer op z'n stoel. Eindelijk is er iemand die het voor hem heeft opgenomen. Ja, zegt hij, contact is goed.

Peter de Greef

De naam van de verdachte is om privacyredenen gefingeerd.